

Alexandre **Dumas**

ROBIN HOOD

proscrisul

Traducere: LOREDANA BALABAN

Prezentare: LAURA-IVONA DUMITRU

Editura Andreas

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUMAS, ALEXANDRE

Robin Hood, proscrisul / Alexandre Dumas ; trad: Loredana Balaban. - București : Andreas Print, 2021

ISBN 978-606-765-146-1

I. Balaban, Loredana (trad.)

821.133.1

DIFUZOR EXCLUSIV:

IVO PRINT

Petru Maior nr. 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

*Site: **www.editura-andreas.ro***

Lucrare apărută pentru prima dată
în anul 1873 sub titlul: „Robin Hood le proscrit“

© Editura **ANDREAS** PRINT, București, 2022

Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

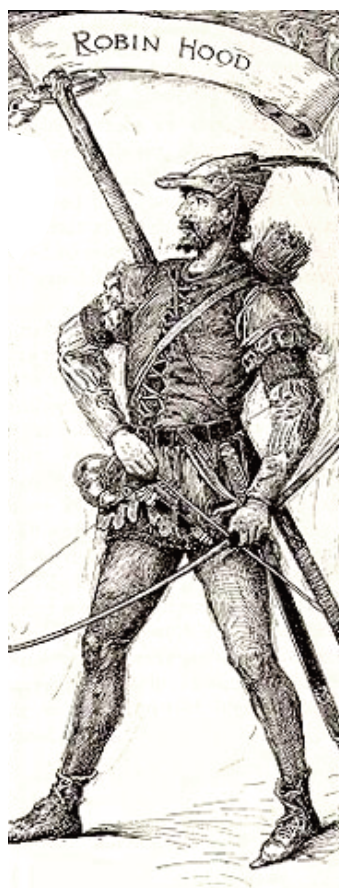
Corectură: Mihaela ANTON

DTP interior și copertă: Gheorghe DUMITRU

Ilustrație copertă: D.M.

Bun de tipar: 19.11.2021; Coli de tipar: 21

Format: Z₆, 16/54x84 cm

Robin Hood proscrisul, povestește aventurile lui Robin Hood, care s-a răscolat împotriva invadatorilor normanzi, la sfârșitul secolului al XII-lea. Legenda celebrului proscris era deja făcută populară de către Walter Scott, prin romanul său *Ivanhoe*, pe care Alexandre Dumas l-a tradus în franceză.

Capitolul I

În primele ore ale unei splendide dimineți de august, Robin Hood, cu inima plină de bucurie și cu cântecul pe buze, se plimba singur pe o potecă îngustă din pădurea Sherwood.

Deodată, un glas puternic, ale cărui intonații dădeau dovadă de o totală necunoaștere a regulilor muzicale, începu să repete balada de dragoste fredonată de Robin Hood.

– Pe Maica Precistă! murmură tânărul plecând atent urechea la cântecul necunoscutului. Iată un lucru care mi se pare ciudat. Cuvintele pe care tocmai le-am auzit sunt compuse de mine încă de când eram copil, dar nu le-am spus nimănui ca să le învețe.

Tot gândindu-se la acest lucru, Robin se furișă în spatele unui copac, ca să aștepte acolo trecerea călătorului necunoscut.

Acesta se arătă curând. Ajuns în fața stejarului la rădăcina căruia se așezase Robin, el își cufundă privirea înspre adâncul pădurii.

– Oho! spuse necunoscutul, zărind prin desiș o uimitoare turmă de cerbi, iată niște cunoștințe vechi. Să vedem dacă încă am ochiul bun și mâna rapidă. Pe Sfântul Pavel! o să-mi faci plăcere să trimit o săgeată în voinicul acela care merge atât de încet.

Zicând acestea, străinul își luă o săgeată din tolbă, și-o potrivi în arc, ochi cerbul și îl lovi de moarte.

– Bravo! strigă o voce glumeață. Această lovitură este remarcabilă.

Străinul, surprins, se întorsese brusc.

– Credeți, domnule? zise el, cercetându-l pe Robin din cap până în picioare.

– Desigur! Sunteți extrem de îndemânat.

– Într-adevăr, adăugă necunoscutul pe un ton disprețuitor.

– Fără îndoială, și mai ales pentru un om care nu este obișnuit să vâneze cerbi.

– De unde știți că nu sunt obișnuit cu acest tip de exerciții?

– După felul în care țineți arcul. Pun pariu pe ce vreți, domnule străin, că vă pricepeți mai bine să doborâți un om pe câmpul de luptă, decât să culcați la pământ un cerb în desiș.

– Foarte bun răspuns! strigă străinul, râzând. Oare am voie să întreb care este numele acestui om cu privire atât de pătrunzătoare încât poate să judece, după o singură lovitură, care este diferența între modul de a trage cu arcul al unui soldat și cel al unui pădurar?

– Numele meu nu prea are importanță în treburile de față, domnule străin, dar pot să vă spun calitățile mele. Sunt unul dintre paznicii principali ai acestei păduri și nu intenționez să-mi las cerbii fără apărare în fața atacurilor celor care, ca să-și încerce dibăcia, se gândesc să tragă în ei.

– Prea puțin îmi pasă de intenția dumitale, frumosul meu paznic; răspunse hotărât necunoscutul. Te provoc să mă împiedici dumneata să trag cu săgețile mele unde voi avea chef. O să omor cerbi, pui de căprioară, tot ce voi dori.

– V-ar fi ușor dacă eu nu m-aș împotrivi, pentru că sunteți un excelent vânător, răspunse Robin. Vă fac o propunere. Ascultați-mă: sunt șeful unei cete de oameni hotărâți, inteligenți și foarte îndemânatici în toate exercițiile potrivite cu meseria lor. Păreți un băiat cumsecade. Dacă aveți o inimă

cinstită și o fire liniștită și îngăduitoare, m-aș bucura să vă primesc în ceata mea. Odată intrat, veți avea permisiunea să vânați, dar dacă refuzați să faceți parte din asociația noastră, vă invit să părăsiți pădurea.

– În realitate, domnule paznic, vorbiți pe un ton absolut nemaipomenit. Ei bine, ascultă-mă, la rândul dumitale. Dacă nu vă grăbiți să-mi întoarceți spatele, o să vă dau un sfat care, fără vorbă multă, o să vă învețe să vă măsurați cuvintele. Acest sfat, drăguțule, este o repriză de lovituri de ciomag foarte rapid aplicate.

– Tu?! Să mă lovești pe mine? strigă Robin disprețuitor.

– Da, eu!

– Băiete, reluă Robin, nu vreau deloc să mă-nfurii, căci ar fi vai de tine. Dar, dacă nu asculți imediat ordinul pe care ți l-am dat - să părăsești pădurea - mai întâi o să fii strașnic pedepsit, apoi o să-ți luăm măsura gâtului și puterea trupului pe craca cea mai înaltă a unui copac din această pădure.

Străinul izbucni în râs.

– Să fiu bătut și spânzurat, spuse el. Iată un lucru ciudat, dacă n-ar fi imposibil. Să vedem, încercă, aștept.

– Nu mă deranjez să ciomăgesc cu mâna mea pe toți fanfaronii pe care îi întâlnesc, dragă prietene, răspuse Robin. Am oameni care fac în numele meu această slujbă necesară. O să-i chem, și tu o să lămurești cu ei.

Robin Hood duse un corn la gură și era gata să facă o chemare puternică, în momentul în care străinul, care își pusese rapid o săgeată în arc, strigă cu furie:

– Oprește-te sau te omor!

Robin lăsa cornul să-i cadă, luă arcul și, repezindu-se spre străin cu o lejeritate incredibilă, strigă:

– Ești nebun! Nu-ți dai seama cu cine vrei să te lupți? Înainte să mă fi atins tu, te-aș fi lovit eu deja, iar moartea pe

care mi-ai fi trimis-o te-ar fi luat mai întâi pe tine. Fii rezonabil! Suntem străini, și unul, și celălalt, și ne purtăm ca niște dușmani fără vreun motiv serios. Arcul este o armă sângeroasă. Pune-ți săgeata în tolbă și, fiindcă vrei să te joci cu ciomagul, atunci cu ciomagul să fie! Accept lupta!

– Fie ciomagul! repetă străinul. Iar cel ce va avea îndemânarea să lovească la cap va fi nu numai învingător, dar va fi și liber să decidă soarta adversarului său.

– Accept, răspuse Robin, dar să fii atent la urmările aranjamentului pe care l-ai propus: dacă te fac să strigi după îndurare, voi avea dreptul să te iau în ceata mea?

– Da.

– Foarte bine, și fie ca cel mai îndemânatic să obțină victoria!

– Amin! zise străinul.

Lupta începu. Loviturile date la nimereală de ambele părți îl copleșiră pe străin, care nu reuși să-l atingă pe Robin nici măcar o singură dată. Enervat și gâfâind, bietul băiat își aruncă arma.

– Oprește-te! zise el. Sunt frânt de oboseală.

– Te recunoști învins? întrebă Robin.

– Nu, însă recunosc că ai o forță superioară. Ești obișnuit să mânuiești ciomagul și asta îți oferă un avantaj foarte mare. Trebuie ca lupta să fie egală. Știi să mânuiești sabia?

– Da, răspuse Robin.

– Vrei să continuăm lupta cu sabia?

– Bineînțeles.

Își luară săbiile. Îndemânatici, și unul și celălalt se luptară un sfert de ceas fără să reușească să se rănească.

– Oprește-te! strigă brusc Robin.

– Ești obosit? întrebă străinul, cu un surâs triumfător.

– Da, răspunse sincer Robin. Și-apoi, consider că o luptă cu sabia este un lucru foarte puțin plăcut. Ciomagul e diferit. Loviturile lui mai puțin primejdioase oferă un oarecare interes. Sabia are ceva aspru și crud. Oricât de obosit aș fi, adăugă Robin, cercetând chipul necunoscutului, care purta pe cap o tichie ce-i ascundea o parte din frunte, nu acesta este motivul care m-a făcut să cer o întrerupere a luptei. De când mă aflu în fața ta, mi-au venit în minte amintiri din copilărie, privirea ochilor tăi mari și albaștri nu mi-e necunoscută. Glasul tău îmi amintește de glasul unui prieten, inima mea se simte legată de tine. Spune-mi cum te cheamă! Dacă tu ești cel pe care-l iubesc și pe care-l aștept cu toată nerăbdarea celei mai duioase prietenii, fii binevenit! Dacă ești un străin, nu are importanță, vei fi tot binevenit. Te voi îndrăgi pentru tine și pentru amintirile dragi pe care apariția ta mi le-a trezit.

– Îmi vorbești cu o blândețe care mă farmecă, domnule pădurar, răspunse necunoscutul. Dar, cu mare părere de rău, nu pot să-ți satisfac cinstita dumitale cerere. Nu sunt liber. Numele meu este un secret pe care prudența mă sfătuiește să-l păstrez cu grijă.

– Nu are de ce să-ți fie frică de mine, spuse Robin ! Eu sunt ceea ce oamenii numesc un proscris. De altfel, nu sunt în stare să trădez încrederea unei inimi care s-a bazat pe discreția inimii mele și disprețuiesc jосnicia celui care îndrăznește să dezvăluie o taină aflată chiar și întâmplător. Îmi spui numele tău?

Străinul mai ezită o clipă.

– Îți voi fi prieten, adăugă Robin, cu sinceritate.

– Accept, răspunse necunoscutul. Mă numesc William Gamwell.

Robin scoase un strigăt:

– Will! Will! Dragul meu Will Roșcovanul!

– Da.

– Și eu sunt Robin Hood.

– Robin! strigă tânărul, aruncându-se în brațele prietenului său. Ah, ce fericire!

Cei doi tineri se îmbrățișară călduros, apoi, cu ochii strălucind de o bucurie de nedescris, se cercetară unul pe altul uimiți.

– Și eu care te-am amenințat! spuse Will.

– Și eu care nu te-am recunoscut! adăugă Robin.

– Am vrut să teucid! strigă Will.

– Eu te-am ciomăgit! continuă Robin, izbucnind în râs.

– Ah! Nici nu m-am gândit la asta. Spune-mi ce face...

Maud.

– Foarte bine.

– Cum e?...

– Aceași fată încântătoare care te iubește, Will! Care numai pe tine te iubește pe lume; ți-a păstrat inima ei, îți va oferi și mâna. A plâns, draga de ea, din cauza absenței tale. Și tu ai suferit mult, bietul meu Will. În schimb, vei fi fericit, dacă încă o iubești pe buna și frumoasa Maud.

– Cum adică dacă o mai iubesc? Cum poți să măntrebi așa ceva, Robin? Ah, sigur că o iubesc, și Dumnezeu s-o binecuvânteze că nu m-a uitat! N-am încetat nicio clipă să mă gândesc la ea, chipul ei scump era închis în inima mea și îi dădea putere; ea a fost curajul soldatului pe câmpul de luptă, consolarea prizonierului în bezna temniței. Dragă Robin, Maud mi-a fost gând, vis, speranță și viitor. Datorită ei am fost în stare să îndur cele mai crunte lipsuri, cele mai dureroase cazne. Dumnezeu mi-a sădit în inimă o încredere permanentă în viitor; eram sigur că o voi revedea pe Maud,

că voi fi soțul ei și că-mi voi petrece alături de ea ultimii ani ai existenței mele.

– Această speranță care nu te-a părăsit este pe cale să se îndeplinească, dragă Will, spuse Robin.

– Da, sper, sau, mai bine zis, am această convingere. Ca să-ți dovedesc, prietene Robin, cât de mult m-am gândit la această scumpă copilă, o să-ți povestesc un vis pe care l-am avut în Normandia. Acest vis încă este prezent în mintea mea, cu toate că a fost acum aproape o lună. Zăceam în fundul unei temnițe, cu mâinile legate, cu trupul prins în lanțuri și o vedeam pe Maud, la câțiva pași de mine, palidă ca o moartă și plină de sânge. Sărmana fată își întindea mâinile rugătoare către mine, și gura, cu buzele stinse, murmură cuvinte imploratoare pe care nu le înțelegeam, dar vedeam că suferă cumplit și că mă cheamă în ajutor. Cum ți-am spus, eu eram prins în lanțuri, mă tăvăleam pe jos și, în neputința mea, mușcam legăturile de fier ce-mi încercuiau brațele; într-un cuvânt, făceam eforturi supraomenești să mă târăsc până la Maud. Deodată, lanțurile care mă țineau începură să-și slăbească strânsoarea, apoi căzură. Am sărit în picioare și am fugit spre Maud; am strâns-o la piept pe biata fată plină de sânge, i-am acoperit cu sărutări fierbinți obraji palizi și, puțin câte puțin, sângele, care i se oprise în vene, începu să circule lent la început, apoi în mod firesc. Buzele lui Maud începură să se coloreze; își deschise ochii ei mari, negri și mă învălui cu o privire atât de recunoscătoare și atât de dragăstoasă, încât mă emoționează până în adâncul sufletului; inima îmi tresăltă de fericire și am lăsat să iasă un oftat din pieptul ce-mi ardea. Sufeream și eram fericit în același timp. Trezirea a urmat îndeaproape această emoție sfâșietoare. M-am dat jos din pat, hotărât să mă întorc în Anglia. Voiam s-o revăd pe Maud. Pe Maud care probabil era nefericită,

pe Maud care probabil avea nevoie de ajutorul meu. M-am dus imediat la căpitanul meu - acest om fusese pe vremuri intendentul tatălui meu - și credeam că am dreptul să aștept de la el o protecție eficientă. Nu i-am spus motivul pentru care doresc să mă întorc în Anglia, căci ar fi râs de mine, ci doar ce doream. A refuzat dur să-mi acorde o învoire; dar acest prim eșec nu m-a descurajat; eram, ca să zic așa, cuprins de furia de a o revedea pe Maud și l-am rugat pe omul acesta, căruia altădată îi dădusem ordine, l-am implorat să-mi primească cererea. O să-ți fie milă de mine, Robin, adăugă Will roșu la față, dar nu contează, eu tot o să-ți spun. M-am aruncat în genunchi în fața lui; slăbiciunea mea l-a făcut să zâmbească și, cu o lovitură de picior, m-a dat în spate. Atunci, Robin, m-am ridicat; aveam sabia la mine, am tras-o din teacă și, fără să mă gândesc, fără să ezit, l-am ucis pe ticălosul acela. De atunci sunt urmărit; oare mi-or fi pierdut urma? Sper. Iată de ce, dragă Robin, luându-te drept străin, am refuzat să-ți spun cum mă cheamă, dar binecuvântat fie cerul că m-a călăuzit spre dumneata! Acum să vorbim de Maud. Tot la Gamwell Hall locuiește?

- La Gamwell Hall, dragă Will! repetă Robin. Deci nu știi ce s-a petrecut?

- Nu. Dar ce s-a întâmplat? Mă sperii.

- Liniștește-te. Nenorocirea care a lovit familia dumitale s-a reparat parțial, timpul și resemnarea au șters toate urmele unui fapt foarte dureros: castelul și satul Gamwell au fost distruse.

- Distruse?! strigă Will. Maica lui Dumnezeu! Și mama, Robin, și scumpul meu tată și sărmanele mele surori?

- Toată lumea e bine, liniștește-te; familia dumitale locuiește la Barnsdale. Mai târziu o să-ți povestesc în detaliu acest nefericit eveniment. Deocamdată este suficient să știi